

- b) Czy zgodna z motywem 16 i art. 15 ust. 1 dyrektywy w sprawie powrotów w świetle art. 6 i art. 52 ust. 3 karty jest sytuacja, w której do zatrzymania wnioskodawcy z państwa trzeciego dochodzi tylko dlatego, że podlega on środkowi nakazującemu powrót i nie posiada środków materialnych niezbędnych do zaspokojenia swoich potrzeb (zakwaterowania i utrzymania)?
- c) Czy zgodna z motywem 16 i art. 15 ust. 2 dyrektywy w sprawie powrotów w świetle art. 6, 47 i 52 ust. 3 karty, jest sytuacja, w której zakwaterowania stanowiącego de facto zatrzymanie nie zarządzono w drodze nakazu zatrzymania, nie zagwarantowano możliwości zaskarżenia zgodności z prawem tego zatrzymania i jego kontynuacji, zatrzymanie ma de facto miejsce bez zbadania jego konieczności lub proporcjonalności, lub możliwych rozwiązań alternatywnych?
- d) Czy art. 15 ust. 1 i 4 6, a także motyw 16 dyrektywy w sprawie powrotów można w świetle art. 1, 4, 6 i 47 karty interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu zatrzymania bez określenia dokładnego czasu jego trwania i momentu zakończenia?
- e) Czy prawo Unii można interpretować w ten sposób, że, w sytuacji, gdy sąd państwa członkowskiego ma do czynienia z oczywistym, niezgodnym z prawem zatrzymaniem, może on w drodze środka tymczasowego obowiązującego do czasu zakończenia postępowania administracyjnego, zobowiązać organ do wyznaczenia obywatelowi państwa trzeciego miejsca pobytu poza strefą tranzytową, które nie będzie miejscem zatrzymania?
- 5) [skuteczna ochrona sądowa w odniesieniu do decyzji zmieniającej państwo powrotu]

Czy art. 13 dyrektywy w sprawie powrotów, zgodnie z którym obywatelowi państwa trzeciego przysługuje prawo do skorzystania ze skutecznych środków odwoławczych do zaskarżenia „decyzji dotyczących powrotu” należy w świetle art. 47 karty interpretować w ten sposób, że, w przypadku, gdy środek odwoławczy przewidziany w prawie krajowym jest nieskuteczny, sąd powinien przynajmniej raz rozpatrzyć skargę na decyzję zmieniającą państwo powrotu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96

⁽³⁾ Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 18 grudnia 2019 r. — SA i SA junior / Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Sprawa C-925/19)

(2020/C 161/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SA i SA junior

Strona pozwana: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság i Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) [nowa podstawa niedopuszczalności]

Czy zawarte w art. 33 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. ⁽¹⁾ w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur ochrony międzynarodowej”) przepisy dotyczące wniosków niedopuszczalnych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie takiemu uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym złożony w ramach procedury azylowej wniosek jest niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawca przybył na Węgry przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko doznania poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony?

2) [prowadzenie procedury azylowej]

- a) Czy art. 6 i art. 38 ust. 4 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej oraz motyw 34 tej dyrektywy, które ustanawiają obowiązek rozpatrzenia wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w świetle art. 18 karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”), należy interpretować w ten sposób, że organ państwa członkowskiego właściwy w sprawach azylu powinien zagwarantować wnioskodawcy możliwość wszczęcia procedury azylowej w przypadku, gdy nie przeanalizował on wniosku o udzielenie azylu co do istoty powołując się na podstawę niedopuszczalności, o której mowa w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, a następnie nakazał powrót wnioskodawcy do państwa trzeciego, które jednak odmówiło jego przyjęcia?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie prejudycjalne 2 a) sąd odsyłający chciałby wiedzieć, jaka jest dokładna treść tego obowiązku? Czy wiąże się on z obowiązkiem zapewnienia możliwości złożenia nowego wniosku o udzielenie azylu, wyłączając tym samym negatywne skutki kolejnych wniosków, o których mowa w art. 33 ust. 2 lit. d) i art. 40 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej, czy też wiąże się z wszczęciem lub prowadzeniem z urzędu procedury azylowej?
- c) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie prejudycjalne 2 a), uwzględniając również art. 38 ust. 4 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej, czy państwo członkowskie może, w przypadku braku zmiany stanu faktycznego, ponownie zbadać niedopuszczalność wniosku w ramach tego nowego postępowania (co umożliwiłoby zastosowanie każdego rodzaju procedury, o której mowa w rozdziale III, na przykład poprzez ponowne zastosowanie którejś z podstaw niedopuszczalności), czy też powinno zbadać istotę wniosku o udzielenie azylu w odniesieniu do kraju pochodzenia?
- d) Czy z art. 33 ust. 1 i 2 lit. b) i c) oraz art. 35 i 38 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej w świetle art. 18 karty wynika, że readmisja przez państwo trzecie stanowi kumulatywną przesłankę zastosowania podstawy niedopuszczalności, to znaczy wydania decyzji opartej na takiej podstawie, czy też wystarczy sprawdzić spełnienie tej przesłanki w chwili wykonania takiej decyzji?

3) [strefa tranzytowa jako miejsce zatrzymania w ramach procedury azylowej]

Poniższe pytania należy zadać, jeżeli, zgodnie z odpowiedzią na drugie pytanie prejudycjalne, należy przeprowadzić procedurę azylową.

- a) Czy art. 43 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z nim są przepisy państwa członkowskiego, które zezwalają na zatrzymanie wnioskodawcy w strefie tranzytowej na okres dłuższy niż cztery tygodnie?
- b) Czy art. 2 lit. h) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona) (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie przyjmowania” (?)), mający zastosowanie na mocy art. 26 dyrektywy w sprawie procedur należy w świetle art. 6 i 52 ust. 3 karty interpretować w ten sposób, że zakwaterowanie w strefie tranzytowej w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym (strefa, której zgodnie z prawem nie można dobrowolnie opuścić w żadnym kierunku) przez okres dłuższy niż cztery tygodnie, o którym mowa w art. 43 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej, stanowi zatrzymanie?
- c) Czy zgodne z art. 8 dyrektywy w sprawie przyjmowania, mającym zastosowanie na mocy art. 26 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej, jest zatrzymanie wnioskodawcy przez okres dłuższy niż cztery tygodnie, o którym mowa w art. 43 dyrektywy w sprawie procedur, wyłącznie na tej podstawie, że nie mógłby on zaspokoić swoich potrzeb (zakwaterowania i utrzymania) ze względu na brak niezbędnych w tym celu środków materialnych?
- d) Czy zgodna z art. 8 i 9 dyrektywy w sprawie przyjmowania, mającymi zastosowanie na mocy art. 26 dyrektywy w sprawie procedur ochrony międzynarodowej, jest sytuacja, w której zakwaterowanie stanowiące de facto zatrzymanie przez okres dłuższy niż cztery tygodnie, o którym mowa w art. 43 dyrektywy w sprawie procedur, nie zostało zarządzane w drodze nakazu zatrzymania, nie zagwarantowano możliwości zaskarżenia zgodności z prawem tego zatrzymania i jego kontynuacji, zatrzymanie ma de facto miejsce bez zbadania jego konieczności lub proporcjonalności, lub możliwych rozwiązań alternatywnych, a jego dokładny czas trwania, w tym czas zakończenia, jest nieokreślony?
- e) Czy art. 47 karty może być interpretowany w ten sposób, że, w przypadku, gdy sąd państwa członkowskiego ma do czynienia z oczywistym, niezgodnym z prawem zatrzymaniem, może on, w drodze środka tymczasowego obowiązującego do czasu zakończenia postępowania administracyjnego, zobowiązać organ do wyznaczenia obywatelowi państwa trzeciego miejsca pobytu poza strefą tranzytową, które nie będzie miejscem zatrzymania?

4) [strefa tranzytowa jako miejsce zatrzymania w zakresie policji ds. cudzoziemców]

Następujące pytania mają znaczenie, jeżeli, zgodnie z odpowiedzią na drugie pytanie prejudycjalne, należy przeprowadzić nie procedurę azylową, ale postępowanie w zakresie policji ds. cudzoziemców.

- a) Czy motywy 17 i 24 oraz art. 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie powrotów”⁽¹⁾), należy w świetle art. 6 i art. 52 ust. 3 karty interpretować w ten sposób, że zakwaterowanie w strefie tranzytowej w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym (strefa, której zgodnie z prawem nie można dobrowolnie opuścić w żadnym kierunku) stanowi pozbawienie wolności w rozumieniu tych przepisów?
- b) Czy zgodna z motywem 16 i art. 15 ust. 1 dyrektywy w sprawie powrotów w świetle art. 6 i art. 52 ust. 3 karty jest sytuacja, w której do zatrzymania wnioskodawcy z państwa trzeciego dochodzi tylko dlatego, że podlega on środkowi nakazującemu powrót i nie posiada środków materialnych niezbędnych do zaspokojenia swoich potrzeb (zakwaterowania i utrzymania)?
- c) Czy zgodna z motywem 16 i art. 15 ust. 2 dyrektywy w sprawie powrotów w świetle art. 6, 47 i 52 ust. 3 karty, jest sytuacja, w której zakwaterowania stanowiącego de facto zatrzymanie nie zarządzono w drodze nakazu zatrzymania, nie zagwarantowano możliwości zaskarżenia zgodności z prawem tego zatrzymania i jego kontynuacji, zatrzymanie ma de facto miejsce bez zbadania jego konieczności lub proporcjonalności, lub możliwych rozwiązań alternatywnych?
- d) Czy art. 15 ust. 1 i 4 6, a także motyw 16 dyrektywy w sprawie powrotów można w świetle art. 1, 4, 6 i 47 karty interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu zatrzymania bez określenia dokładnego czasu jego trwania i momentu zakończenia?
- e) Czy prawo Unii można interpretować w ten sposób, że, w sytuacji, gdy sąd państwa członkowskiego ma do czynienia z oczywistym, niezgodnym z prawem zatrzymaniem, może on w drodze środka tymczasowego obowiązującego do czasu zakończenia postępowania administracyjnego, zobowiązać organ do wyznaczenia obywatelowi państwa trzeciego miejsca pobytu poza strefą tranzytową, które nie będzie miejscem zatrzymania?

5) [skuteczna ochrona sądowa w odniesieniu do decyzji zmieniającej państwo powrotu]

Czy art. 13 dyrektywy w sprawie powrotów, zgodnie z którym obywatelowi państwa trzeciego przysługuje prawo do skorzystania ze skutecznych środków odwoławczych do zaskarżenia „decyzji dotyczących powrotu” należy w świetle art. 47 karty interpretować w ten sposób, że, w przypadku, gdy środek odwoławczy przewidziany w prawie krajowym jest nieskuteczny, sąd powinien przynajmniej raz rozpatrzyć skargę na decyzję zmieniającą państwo powrotu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96

⁽³⁾ Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry)
w dniu 20 grudnia 2019 r. – JZ/OTP Jelzálogbank Zrt. i in.**

(Sprawa C-932/19)

(2020/C 161/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.Z.

Strona pozwana: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.